

Orana Bevrijding

Orana Bevrijding

Benjamin de Rooij

Schrijver: Benjamin de Rooij

Coverontwerp: José de Rooij

ISBN: 9789463183819

© Benjamin de Rooij

Inhoudsopgave

Hoofdstuk 1	6
Hoofdstuk 2	11
Hoofdstuk 3	19
Hoofdstuk 4	27
Hoofdstuk 5	36
Hoofdstuk 6	41
Hoofdstuk 7	46
Hoofdstuk 8	50
Hoofdstuk 9	53
Hoofdstuk 10.....	58
Hoofdstuk 11.....	62
Hoofdstuk 12.....	66
Hoofdstuk 13.....	73
Hoofdstuk 14.....	78
Hoofdstuk 15.....	86
Hoofdstuk 16.....	89
Hoofdstuk 17.....	91
Hoofdstuk 18.....	96
Hoofdstuk 19.....	100
Hoofdstuk 20.....	107
Hoofdstuk 21.....	112
Hoofdstuk 22.....	116
Hoofdstuk 23.....	120
Hoofdstuk 24.....	124
Hoofdstuk 25.....	131
Hoofdstuk 26.....	137

Hoofdstuk 27.....	141
Hoofdstuk 28.....	146
Hoofdstuk 29.....	150
Hoofdstuk 30.....	154
Hoofdstuk 31.....	158
Hoofdstuk 32.....	162
Hoofdstuk 33.....	166
Hoofdstuk 34.....	171
Hoofdstuk 35.....	175
Hoofdstuk 36.....	179
Hoofdstuk 37.....	183
Hoofdstuk 38.....	187
Hoofdstuk 39.....	191
Hoofdstuk 40.....	201
Hoofdstuk 41.....	205
Hoofdstuk 42.....	208
Hoofdstuk 43.....	212
Hoofdstuk 44.....	216
Hoofdstuk 45.....	220
Hoofdstuk 46.....	224
Hoofdstuk 47.....	234
Hoofdstuk 48.....	241
Hoofdstuk 49.....	245
Hoofdstuk 50.....	248
Hoofdstuk 51.....	252
Hoofdstuk 52.....	259
Hoofdstuk 53.....	263
Hoofdstuk 54.....	270
Hoofdstuk 55.....	276

Hoofdstuk 56.....	282
Hoofdstuk 57.....	291
Hoofdstuk 58.....	295
Hoofdstuk 59.....	299
Hoofdstuk 60.....	303
Hoofdstuk 61.....	307
Hoofdstuk 62.....	311
Hoofdstuk 63.....	315
Hoofdstuk 64.....	319
Hoofdstuk 65.....	323
Hoofdstuk 66.....	327

*Voor hen die hebben gestreden voor vrede, veiligheid en
vrijheid.*

Hoofdstuk 1

Ik open de deur, gooi mijn tas in de hoek en zie Altera op me af rennen. Ze komt net uit bed, heeft haar nachtkleding nog aan en heeft de auto horen stoppen die me voor de deur heeft afgezet. “Jaco, je bent er weer!” Ik glimlach, geef haar een zoen en houd haar een paar minuten vast. “Ja lief, ik ben er weer. Ik ben zeker vijf dagen thuis, de leiding heeft de aanval even stilgelegd om te hergroeperen en onze verliezen te tellen. Gelukkig lijkt het mee te vallen, maar ze willen toch een pauze inlassen.” Altera glimlacht naar me. “Gelukkig, dan heb ik je even voor mezelf. In de drie maanden sinds de oorlog bezig is heb ik je niet veel gezien” zegt ze enigszins beschuldigend. Ik kijk haar een beetje beschaamd aan. “Ik weet het Altera, de afgelopen paar weken waren vooral lang. Gelukkig is het niet voor niets, we hebben alle troepen uit regio Oost-Twee verjaagd en ook Oost-Drie lijkt redelijk stabiel in onze handen te zijn. Volgende stap is Oost-Eén en oost-Vier. Heb je gezien dat er al hele stukken van de muur verwijderd zijn?” Ze knikt naar me en trekt me aan mijn hand mee naar de slaapkamer. Ze kruipt in bed en trekt me tegen zich aan. “Nu wil ik eerst gewoon even naast je liggen, ik vind het maar niets om zolang alleen te slapen.”

Ik neem haar in mijn armen en even zeggen we niets. Ik kijk naar de tijd en zie dat het nog maar zes uur ‘s ochtends is.

Ik denk terug aan de afgelopen periode. Dagelijks vliegen, luchtgevechten, bombardementen, verkenningsvluchten op grote hoogte, de oorlogsmachine van het verzet draait op volle toeren. De Germanen leveren troepen die worden aangestuurd door het verzet, ze zijn loyaal en goed getraind. Onze eigen mensen vechten mee aan de frontlinie en laten zich zien zodra een bepaald gebied is overgenomen waarna we worden binnengehaald als de grote bevrijder, degenen die niet blij zijn vluchten naar andere dorpen of andere regio’s, maar dit zijn slechts kleine groepen mensen. Nadat we de muur hebben opgeblazen bij regio Oost-Twee begon de strijd bloederig. Er vielen aan beide zijden vele doden, mede door bombardementen van zowel onszelf als van de Oraanse luchtmacht. Orana bombardeerde de frontlinie waarbij aan beide zijden in totaal zevenhonderd mensen om kwamen. Onze reactie was direct vliegtuigen de lucht in te sturen om het luchtruim dicht te houden, hierbij heb ik met mijn squadron alleen al zeventien

bommenwerpers en eenentwintig jagers neergehaald, de overige jagers haalden zeker nog een keer dezelfde aantallen neer. Er zijn veel Oraanse soldaten gevangengenomen, velen van hen hebben zich overgegeven en wonen momenteel in speciaal ingerichte kampen in de grenszone waar ze zich vrij kunnen bewegen, maar ze worden wel zwaar bewaakt. Er wordt van ze verwacht dat ze informatie delen over de kracht van Orana en eventuele zwakke plekken. Degenen die zich verzetten worden in andere kampen gehouden, in cellen waar ze verhoord worden. Iedereen wordt goed behandeld; willen ze niets delen, dan betekent dit alleen dat ze geen privileges krijgen.

Ik hoor de langzame ademhaling van Altera en voel me op mijn gemak. Ik ben thuis, weg uit de oorlog, terug bij mijn geliefde. Ik sluit mijn ogen en dommel zelf ook even weg. Wanneer Altera me weer wakker zoent is het inmiddels tien uur 's ochtends, ze is al helemaal aangekleed en geeft me een kop koffie aan. We drinken deze samen op en ik spring onder de douche om me goed op te frissen. De douches op de tijdelijke basis waar ik de afgelopen tijd veel geweest ben stellen niet veel voor, dus ik ben blij eindelijk weer in onze eigen badkamer te staan. Ik kleed me aan in normale kleding en loop de woonkamer in. Hier zie ik Altera op me wachten aan de eettafel. Ze kijkt me met een brede glimlach aan. "Ik ben zo blij dat je er weer bent", zegt ze tegen me en ik omhels haar. "Ik ben ook blij thuis te zijn. De oorlog is uitputtend, maar we boeken vooruitgang. Nu wil ik er alleen even niet aan denken. Ik wil aan ons denken. De komende dagen ben ik hier en als er geen calamiteiten zijn hoef ik niet aan vliegen of aanvallen te denken." We eten samen een stevig ontbijt en besluiten een wandeling te gaan maken. Het is typisch voorjaarsweer, de zon schijnt en al zijn er wat wolken, de temperatuur is hoog genoeg om zonder jas buiten te lopen.

We lopen eerst naar de huizen van mijn moeder en Altera's familie, zodat ze weten dat ik weer veilig thuis ben en uiteraard worden we bij beiden uitgenodigd om even binnen te komen voor koffie of thee. We proberen niet te lang te blijven, we zijn al een tijd niet lang samen geweest, maar direct weglopen is er niet bij. Vooral mijn moeder probeert ons zolang mogelijk bij zich te houden. Ruim twee uur later lopen we samen verder door het dorp, armen om elkaar heen, genietend van het weer en kijkend naar wat er om ons heen gebeurt. Het dorp is in de afgelopen maanden behoorlijk gegroeid, intussen herbergen we bijna tienduizend mensen: militairen van Oraanse afkomst die uit de andere dorpen hierheen zijn gekomen,

vluchtelingen uit de regio's die nog niet zijn ingenomen door het verzet, maar ook Germaanse militairen die hier helpen met de planning en strategie. De productie draait op volle toeren om te kunnen voldoen aan de vraag naar wapens en huisraad. Inmiddels krijgen we veel wapens van Germania, maar we proberen zoveel mogelijk onafhankelijk te zijn.

We besluiten een stukje het bos in te lopen, naar een open plek die aan het zicht ontnomen wordt door een groot aantal bomen en struiken. Iedere keer als we de kans krijgen om even weg te gaan zonder dat iemand ons komt zoeken, lopen we hierheen. Als we er vlakbij zijn horen we een vrouw lachen. "Hou op, niet hier Joris" giechelt ze. Ik kijk Altera met grote ogen aan en ze geeft me een schimmige glimlach terug. "Ze hebben ons plekje gevonden" fluistert ze me toe. "Wie zijn ze? Joris heeft een vriendin?", fluister ik terug met verbazing. Altera knikt en wijst door de struiken heen. Ik sluip er naartoe en gluur door een kier tussen twee struiken naar de open plek. Ik zie Joris staan met een vrouw met lange, grijze haren in zijn armen. Iets te hard zeg ik "Annaha?" Altera drukt haar vinger op haar mond maar het is al te laat. Joris loopt snel langs een paar struiken met Annaha in zijn kielzog. "Ojee, we zijn betrapt", zegt Annaha met een glimlach. Joris kleurt enigszins rood. "Aan het spioneren, majoor?" zegt hij. "Nou ja, we komen hier vaker. Toen ik iemand hoorde lachen en jouw naam voorbij kwam werd ik nieuwsgierig. Excuus, generaal Luijmen", zeg ik met een knipoog. "Ach, het is geen groot geheim hoor, ik denk dat de meeste mensen wel weten dat er tussen ons meer speelt. Dat is al jaren zo, maar nu we in hetzelfde kamp wonen zoeken we graag af en toe de privacy op." Zegt Annaha. "Net als jullie dat zelf nog weleens doen, naar ik het begrip van Altera." Altera knikt. We praten een tijdje bij tot Joris en Annaha ons verlaten, weer aan het werk. Altera en ik lopen verder door het bos, maar blijven in de buurt van de bosrand zodat we snel terug zijn als er iets gebeurt.

Plots houdt Altera me staande en pakt mijn handen vast. Jaco, ik moet je iets vertellen. Ik wilde het eerder doen, maar je was zoveel weg dat ik je niet te veel in verwarring wilde brengen." Ik slik.

"Moet ik me ergens zorgen om maken?"

"Nou, nog niet. Maar over een maand of zes wel." Ik kijk haar verstomd aan. "Wat bedoel je precies? Wat is er over zes maanden?"

"Jaco, ik ben in verwachting. We krijgen een kindje." Ik word even duizelig. Altera ziet het, moet een beetje grinniken en trekt me op

een omgevallen boomstam. “Gaat het?”

“Ja, het gaat wel. Ik moet het alleen even binnen laten komen. Je bent zwanger? Hoelang weet je dit al?”

“Ik vermoed het al een week of zes, omdat ik over tijd was. Sinds twee weken weet ik het zeker, ik heb het laten controleren op het hospitaal, Annaliza heeft de controle zelf uitgevoerd zodat er niet te veel mensen achter zouden komen. Ik heb verder nog niemand iets verteld, ik wilde dat jij het eerst wist, dat jij er eerst aan kon wennen voordat we het bekend maken.”

“Altera, dit komt als een hele grote verrassing. Ik weet even niet wat ik moet zeggen.”

“Vind je het erg? Je bent er niet blij mee.” Ze wil zich afwenden maar ik houd haar tegen. “Nee Altera, ik vind het niet erg. Je weet dat ik altijd kinderen met jou heb gewild. Het komt alleen erg onverwacht. Ik ben er heel blij mee maar vind het ook erg eng. De oorlog, mijn missies, ik moet je alleen achter laten, hoe moet dat als je straks hoogzwanger bent? Als je hulp nodig hebt en ik moet weg?”

“Ik heb twee aanstaande oma’s in de buurt die me, zodra ze het weten, geen moment uit het oog zullen verliezen als jij niet in de buurt bent.” Grinnikt ze. Ik lach mee maar voel mijn hart in mijn keel kloppen. Ik sta op en omhels haar stevig. “Laten we hopen dat de oorlog snel over is, dat we snel de overwinning kunnen uitroepen. Laten we hopen dat ons kindje in Orana kan opgroeien, in vrijheid. In Nieuw Nederland, zoals de staat zal gaan heten.”

Altera knikt en kijkt me lachend aan. “Dat hoop ik ook Jaco. En ik hoop dat we haar dan kunnen vertellen dat haar vader voorop liep in de oorlog en het land bijna eigenhandig heeft bevrijd”, voegt ze met een knipoog toe. “Haar? Weet je al dat het een meisje wordt?”

“Nee, gek, dat is nog helemaal niet te zeggen als het zo pril is. Ik zeg het uit gewoonte, zo deed mijn moeder het ook als ze in verwachting was. Het maakt me niet uit wat het wordt, het is ons kind en dat is wat telt.”

We lopen terug naar het dorp en zodra we bij de huizen in de buurt komen stopt het praten over de zwangerschap. “Wanneer wil je het onze ouders vertellen?” vraagt ik Altera. “Ik dacht eraan om ze uit te nodigen voor het eten, vanavond en ze het voor het eten te vertellen. Vind je dat goed?” Ik knik. “Ik zal Joris bellen of er iets gebracht kan worden vandaag, ik denk dat het geen probleem hoeft te zijn.” Ik toets het nummer in en inderdaad, het is geen probleem, hij geeft het direct vrij. Als er met grotere groepen gegeten wordt is het vaak handiger, anders moet er alsnog extra voorraad ingeslagen

worden. De koks in het hoofdkwartier koken toch veel, dan is voor een paar mensen extra niet zo erg. We lopen op de terugweg weer langs onze ouders en nodigen hen uit voor het eten. Ze gaan graag akkoord en nemen snel weer afscheid. Mijn moeder kijkt Altera indringend aan en houdt haar even tegen zich aan. Wanneer we weglopen fluister ik naar Altera “Ze weet het al, of vermoedt het in ieder geval. Ze heeft een neusje voor dit soort dingen. Als er met mij iets is wat ik niet kan of wil vertellen heeft ze het ook direct door.” Altera glimlacht. “Ach Jaco, of ze het nu ziet of niet, zodra we het vertellen zal ze alsnog door het dolle heen zijn. Je weet hoe graag ze zelf meer kinderen had gewild, alleen niet met je vader.” We lopen naar ons eigen huisje, ruimen snel alle rommel van vanmorgen op en maken alles in orde voor het eten en de visite.

Hoofdstuk 2

Mijn moeder staat het eerst voor de deur en we laten haar binnen. Ik vraag haar of ze iets wil drinken en bij het aangezicht van de fles wijn op tafel kijkt ze vrolijk. “Zo een lust ik er wel! Drinken jullie mee?” vraagt ze, terwijl ze wetend naar Altera kijkt. “Ik sla over vandaag, maar Jaco lust vast ook wel.” Een glimlach verschijnt op mijn moeders’ gezicht en ze knikt. Een kleine tien minuten staan Jacob en Erena, Altera’s ouders, ook voor de deur, met de kinderen. De tweeling is gekleed in gelijke vrolijke jurkjes en ze beginnen meteen te spelen in de hoek van de kamer, waar altijd wat speelgoed voor hen staat. Erik kijkt even rond en zoekt een stoel uit. Ik geef hem een glas drinken en vraag hem of hij zin heeft in een computerspel. “Ik heb net weer iets nieuws gekregen uit Germania, een spel waar je in auto’s racet.” Hij knikt me verwachtingsvol aan en ik zet de computer voor hem aan en start het spelletje op. Hij kruipt op de stoel en begint direct. Ik voeg me weer bij de anderen en nodig iedereen uit om te gaan zitten. Altera haalt diep adem en zegt “We hebben jullie iets te vertellen.” Mijn moeder glimlacht al, maar Erena en Jacob kijken wat verstomd. Altera slikt en gaat verder. “Ik ben twaalf weken zwanger, Jaco en ik verwachten een kindje.”

“HA!” Roept mijn moeder hard. “Ik wist het wel! Wat geweldig!” Tranen van geluk stromen over haar wangen. Erena springt op en vliegt Altera om haar nek terwijl Jacob mijn hand stevig in twee handen beetneemt. Iedereen is dolblij en de felicitaties vliegen door de kamer. Direct wordt er door de moeders druk gespeculeerd over het geslacht, voorstellen voor namen worden gedaan en oppasschema’s worden al doorgesproken. “Zullen we dat voor later bewaren?”, lach ik naar ze. “Laten we eerst maar zorgen dat alles goed verloopt en het kindje gezond ter wereld komt.” Enigszins beschaamd kijken ze de kamer rond. “Sorry Jaco, ik liet me even meeslepen. Ik vind het gewoon zo geweldig voor jullie, jullie leven is zo veranderd en jullie zijn zo volwassen geworden. Nog geen jaar geleden zaten jullie nog netjes iedere avond bij ons thuis en nu worden jullie ouders!”, zegt mijn moeder met een snik in haar stem. Ik omhels haar en even zeggen we niets.

Tien minuten later staat Joris zelf voor de deur om het eten af te leveren. “Als de families allemaal samen zijn is er vast iets

belangrijks aan de hand, ik wilde even kijken of ik iets kon opvangen”, knipoogt hij. Hij kijkt naar Erena, daarna naar Johanna, Altera’s moeder, en daarna naar ons. “Iets wat ik ook mag of moet weten?” Ik kijk naar Altera en ze knikt. “We hebben je inderdaad iets te vertellen Joris.” zeg ik hem. “Altera is twaalf weken zwanger, we krijgen een kindje.” Zijn mond valt open. “Jaco, meen je dat? Meen je dat serieus?” Ik knik wat vertwijfeld. “Ja Joris, ik meen het serieus.” Hij komt met grote stappen naar me toe, slaat zijn armen om me heen en slaat me stevig op de rug. “Man, dat is geweldig! Gefeliciteerd!” Hij laat me los, keert zich naar Altera en omhelst haar ook, met een stevige kus op de wang toe. “Was het gepland?” “Nee, het komt volledig onverwacht. We hebben er eigenlijk alles aan gedaan om het te voorkomen, omdat de situatie nog zo onzeker is, maar de natuur doet wat zij wil. Het is zeker welkom, daar hoeft geen twijfel over te bestaan, maar het is nogal een verrassing” zegt Altera, met een stralende glimlach. Joris beantwoordt haar glimlach en kijkt me aan. “Kom je morgen even langs? We moeten er wel even over spreken, dit kan betekenen dat we minder over je kunnen beschikken, ik wil het allemaal goed gepland hebben.” We spreken af dat ik om elf uur op zijn kantoor kom en hij neemt afscheid. We zetten het eten op de grote tafel en vallen snel aan. Inmiddels is het zeven uur en iedereen heeft flink honger gekregen. Tijdens het eten is er natuurlijk veel babypraat tussen de dames. De tweeling, Iris en Henka zien het ook al helemaal zitten. Erik kijkt wat beduusd, hij heeft nog niet helemaal door dat zijn grote zus straks zelf moeder is.

Na het eten en de koffie gaat Erena naar huis met de kinderen, mijn moeder volgt haar. Jacob vraagt me of ik even met hem meeloop naar buiten. Altera knikt naar me en zegt “Ik ruim wel op, ga maar.” Het is nog steeds lekker warm buiten dus we lopen rustig aan. “Jaco, ten eerste, nogmaals gefeliciteerd. Ik weet dat het niet gepland was, maar ik kan je vertellen dat een kind krijgen met de vrouw waar je van houdt, het mooiste is wat er is. Ik wil je wel waarschuwen. Altera gaat de komende tijd erg kwetsbaar en emotioneel zijn; als je in moeilijke situaties terecht komt kan dit heel zwaar voor haar zijn. Ik weet dat niemand van je kan vragen om geen missies te vliegen, je bent te waardevol voor het verzet, ik wil je alleen vragen om voorzichtig te doen. Daarbij is het misschien beter om, als je risicovolle missies moet vliegen, Altera niet direct in te lichten over hoeveel risico je loopt.” Ik kijk hem vragend aan. “Stress is niet alleen slecht voor Altera, het is ook slecht voor de baby. Als een zwangere vrouw erg gespannen is, kan dat erg

ongezond zijn. Bespreek dit morgen ook met generaal Luijmen, hij zal misschien, als er iets mis is gegaan, het nieuws niet zelf aan Altera moeten brengen.”

“Jacob, de squadrons waar ik in vlieg zijn zoveel sterker dan alles wat Orana op ons afstuurt, de kans dat er iets misgaat is erg klein. Natuurlijk, een risico is er altijd, maar ze zijn momenteel miniem. Met de drones die ik ontwikkeld heb is het nog veiliger geworden, gezien we deze vooruit kunnen sturen en precies kunnen zien dat er aan de hand is, kunnen anticiperen op de tegenstand en eventueel zelfs de tegenstand uitschakelen of verzwakken. We proberen zoveel mogelijk risico's uit de weg te gaan.”

“Natuurlijk jongen, dat snap ik heel goed, maar jij weet net zo goed als ik dat als straks de oostelijke regio's bezet zijn, de oorlog zich verplaatst naar het midden en uiteindelijk naar de kust. Je weet ook dat Orana daar op zijn sterkst is. Alle verdedigingswerken, de legerbases, ze zijn veel sterker en moderner dan alles wat in het oosten staat. Ook de Germanen weten niet precies wat er daar aanwezig is, het is een onzekere situatie.”

“Voor we naar de kust trekken zijn we een heel eind verder. We hebben nu twee regio's bezet, in drie maanden. De derde regio hopen we volgende week in te trekken, misschien dat we vier binnen een maand te pakken hebben. Jacob, ik neem geen risico's die onaanvaardbaar zijn. Echter, ik strijd voor de vrijheid. Ik wil straks met jullie allemaal de grens over kunnen gaan en zeggen 'Kijk, dit hebben we bevrijd, dit is ons land.' Ik doe het voor ons allemaal, en nu ook voor mijn ongeboren kind. Ik heb Altera beloofd dat ik alles zal doen wat ik kan om de vrijheid te winnen. Ondanks dat we in de grenszone vrij zijn, begint de echte vrijheid pas als de volkspartij ontbonden is, de leiding achter slot en grendel zit en president Willems de zwaarst mogelijke straf heeft gehad.”

Jacob zucht en buigt zijn hoofd. “Jaco, je idealen, ze zijn geweldig. Ik zal je zeggen dat toen ik net hoorde dat Altera de grens over was, ik direct de conclusie trok dat ze bij jou was. Ik was er niet zo blij mee, omdat ik nog niet wist waar je toe in staat was. Toen we de grens over kwamen en we hoorden dat jij de aanval had uitgevoerd wist ik niet wat te zeggen. Nu vertel je met zoveel passie over wat je wilt, wat je ziet gebeuren. Ik zie een leider opstaan die tot minder dan een jaar geleden nog een kleine jongen leek die de wereld niet begreep. Ik vraag je alleen om voorzichtig te doen, voor iedereen.”

“Dat beloof ik je Jacob, ik zal voorzichtig zijn.” Hij slaat zijn armen om me heen en ik merk dat hij het even moeilijk heeft. We lopen na een tijdje weer verder en komen uit bij zijn huis. We schudden elkaar de hand en ik loop, nadat ik naar iedereen gezwaaid heb,

terug naar Altera die al op me zit te wachten. "Ik hoef niet te weten wat jullie besproken hebben, maar ik wil wel dat jij weet hoeveel bewondering mijn vader voor je heeft gekregen. Dat zegt hij iedere keer weer. Hij ziet in jou meer dan ik ooit heb durven dromen. Ik hoop dat je goed begrijpt dat hij je langzamerhand meer als zijn eigen zoon is gaan zien." Ik grinnik. "Gelukkig is dat biologisch een ander verhaal." Ik sla mijn armen om Altera heen en kus haar. "Wat een dag. Wat een drukte. Ik heb alleen maar zin in een warme douche om daarna lekker in bed te kruipen, naast mijn mooie, zwangere geliefde." Altera giechelt en we lopen hand in hand naar de slaapkamer.

In bed fantaseert Altera over hoe het zal zijn. Haar stem klinkt dromerig, ze heeft haar ogen gesloten en praat met meer liefde dan ik ooit had durven hopen van haar te mogen krijgen. Ik zit met mijn hoofd op mijn hand en kijk naar haar. Haar lieve gezicht, haar lange blonde haren, haar zachte lichaam, ik kan alleen maar vooroverbuigen en haar zoenen. Ik overval haar midden in een zin, maar ze herpakt zich snel, slaat haar armen om me heen en zoent innig terug. Ik laat mijn handen over haar lichaam glijden en voor het eerst in ruim drie weken vrijen we met elkaar, lang en intens.

De volgende morgen worden we wakker van geklop op de deur. Altera stapt uit bed en trekt een ochtendjas over haar naakte lichaam. Ze sjokt naar de deur en kijkt naar buiten wie er is. Ze ziet Ingrid staan en laat haar snel binnen. "Goedemorgen Ingrid, ik kom zo bij je, we gaan ons eerst even aankleden als je het niet erg vindt." Ze loopt snel terug naar de slaapkamer, waar ik al druk bezig ben om me aan te kleden. "Ze heeft een neusje voor slechte momenten om binnen te komen" knipoog ik naar Altera, die moet grinniken. Wanneer we allebei klaar zijn met aankleden lopen we gezamenlijk naar binnen waar Ingrid inmiddels koffie heeft gemaakt. Ze kijkt eerst naar Altera, dan naar mij en stapt vervolgens op Altera af en vliegt haar om de nek. "Sorry, ik weet dat jullie het zelf horen te vertellen, maar ik heb het uit Joris weten te krijgen. Wat geweldig! Een kindje!" Ze laat Altera los en drukt mij vervolgens bijna fijn. We moeten er allebei om lachen en ze kijkt wat beschaamd. "Altera, waarom heb je het me niet eerder gezegd? Ik had je met alles kunnen helpen!" Altera lacht. "Nou, ten eerste omdat Jaco het eerst moest weten. Daarbij, ik ben nog niet zover dat ik hulp nodig heb, dat zal vast nog wel komen. Ik heb tot nu toe weinig klachten en voel me nog hartstikke goed, maak je maar niet ongerust, als ik hulp nodig heb hoor je dat heus wel al vermoed ik dat de

aanstaande oma's je te snel af zullen zijn. Ik schenk voor iedereen koffie in en maak een simpel ontbijt. Ingrid zit weer op haar ratelstoel en vertelt wat we allemaal nodig gaan hebben en hoe we dat allemaal kunnen regelen. Ik hoor haar maar half, maar Altera luistert aandachtig. Ik kijk naar de tijd en zie dat ik nog twee uur heb voor ik bij Joris verwacht wordt. Ik pak mijn pad en blader door ongelezen berichten van de afgelopen weken, waar weinig belangrijks tussen zit. Ik lees ze door, beantwoord er een paar, maar besteed er weinig aandacht aan. Ik zie dat er een bericht van Erica tussen zit met als onderwerp 'aandrijving'.

"Hallo Jaco,

Ik zag dat je weer terug was in het dorp en ik vroeg me af of je tijd hebt om de aandrijving van het luchtschip te komen bekijken. We installeren het morgenochtend in het chassis en zullen dan proefdraaien. Als je erbij wilt zijn, laat het even weten, dan zorg ik dat je opgehaald wordt."
Ik schrijf terug.

"Hallo Erica,

Ik ben zeker geïnteresseerd, maar ik weet niet of ik het red. Ik ben maar een paar dagen thuis, voor ik weer aan het front verwacht wordt, en heb nog wat dingen te regelen hier. Ik laat het je nog horen."

Ik meng me weer in het gesprek, wat inmiddels op uitbreiding van het huis komt. "We hebben toch twee slaapkamers? Een grotere woning lijkt me nu nog niet aan de orde. We hebben aardig wat ruimte, voorlopig denk ik dat het nog niet nodig is. Tegen de tijd dat hij of zij zo groot is dat we moeten verhuizen, hoop ik dat we al een mooi huis in Nieuw Nederland hebben." Altera knikt en Ingrid kijkt me vragend aan. "Blijven jullie niet hier dan? Als de oorlog gewonnen wordt?" Ik schud mijn hoofd en Altera zegt "Nee Ingrid, als de oorlog gewonnen wordt willen we aan de kust wonen. De zee, de wind, het strand, er is nergens waar we liever heen willen." Ingrid kijkt enigszins geschokt. "Ik heb er eigenlijk nooit over nagedacht wat er met Nieuw Amsterdam zou gebeuren als de oorlog voorbij is en we de controle hebben over het hele land. Ik zou niet weten waar ik heen ga. Ik ken niets anders dan de grenszone, ik weet niet of ik wel weg wil." Ik glimlach naar haar. "Maar Ingrid, denk je niet dat de regering plaats neemt in Nieuw

Nederland zelf? Met jouw ervaring en contacten denk ik dat je zeker wel een plaatsje in de regering zult krijgen, als diplomaat of een andere functie." Ze kleurt wat. "Ach, daar denk ik helemaal niet over na."

"Als ik jou was zou ik dat maar wel gaan doen. Het duurt niet lang meer voor we een groot deel van Orana in handen hebben, dan wordt de vrije republiek Nieuw Nederland uitgeroepen en zal er een tijdelijke regering geïnstalleerd worden, die de scepter over het vrije deel zwaait. Als je het mij vraagt moet jij daar zeker een plaatsje in krijgen. Daarna zullen er snel verkiezingen zijn, ga ik vanuit, voor iedereen die zich aansluit bij het vrije land." Ze kijkt me wat verbouwereerd aan, maar gaat er niet op door. "Je hebt haar stil gekregen Jaco, het kan dus toch!" Zegt Altera en we barsten in lachen uit. Ingrid grinnikt ook wat mee, maar voelt zich duidelijk opgelaten. We veranderen snel het onderwerp en ik zie dat de tijd begint te dringen. "Dirk zal hier zo meteen zijn om me op te pikken, ik moet even naar Joris om wat dingen te bespreken." Zeg ik tegen Altera en ze kijkt me wat sip aan. "Niet te lang hoop ik? Ik dacht dat ik je de komende dagen voor mezelf zou hebben." Ik kus haar op haar voorhoofd en zeg "Nee, ik houd het zo kort als het kan, ik ga er niet vanuit dat mijn verlof wordt afgebroken." Twee minuten later staat Dirk voor de deur en ik stap bij hem in de auto.

Even later zit ik bij Joris in zijn kantoor. "Zo, Jaco, ik hoop dat je het rustig aan doet, dat je even bijkomt. Je hebt veel gevlogen de laatste weken en we hebben je nog hard nodig. Er komen nog spannende tijden aan, we moeten zuinig op je zijn."

"Ik doe het zo rustig als ik kan, maar met het nieuws van gisteren stond het leven toch even op zijn kop. Maar uiteindelijk krijg ik mijn rust wel, we zijn aardig vroeg gaan slapen en waren er vrij laat weer uit. Altera heeft ook een aantal dagen vrij, dus we kunnen het er even van nemen."

"Het nieuws van gisteren, ja, daar moeten we het ook even over hebben. Ten eerste is het natuurlijk fantastisch, een kind is een mooie zegel op jullie liefde, die voor iedereen overduidelijk is. Aan de andere kant komt er natuurlijk ook veel bij kijken, wat in de situatie waar we nu zitten lastig kan zijn. We weten niet hoe lang het duurt voor de oorlog ten einde is, daarna is er ook nog veel te doen."

"Dat weet ik Joris, het wordt lastig, maar we hebben gelukkig veel mensen waar we op kunnen rekenen. Onze beide moeders staan te springen en Ingrid is ook door het dolle heen. Die stond vanmorgen vroeg bij ons op de stoep, zoals altijd op momenten dat het net niet

uitkomt”, knipoog ik hem toe.

“Ja, ze vroeg me waarom ik zo lang weg bleef, we hadden een eetafspraak met haar, Annaha en ik, en ik was wat later. Ik kon het voor die twee dames niet lang stilhouden, ze hadden snel door dat er iets aan de hand was. Ik hoop dat jullie dat niet erg vinden?”

“Oh, nee hoor, we weten allebei hoe erg ze kan zijn.”

We spreken wat dingen door over de oorlog, de inmiddels ingenomen regio's en de voortgang als alle vier de oost regio's ingenomen zijn. “Hoe zit het met zuid? Hoe pakken we dat aan? Ik weet niet of Franque zo blij is met een oorlog vlak bij hun voordeur” vraag ik Joris. “Franque heeft aangegeven de grens dicht te houden en eventuele Oraanse troepen die proberen te ontkomen tegen te houden. Ze willen niet meevechten op het Oraanse grondgebied, omdat de bevolking in het noorden van Franque zal verwachten dat alles direct ingenomen wordt en weer bij het land gevoegd wordt. We hebben in uitgebreide gesprekken met de regering besloten dat hierover later onderhandeld zal worden, als we het hele land hebben bevrijd en zeker weten dat er geen gevaar meer is. De bedoeling is dat we vanuit Oost-Vier doorsteken naar Zuid-Vier, daar zo snel mogelijk de basis innemen, die weer bijna operationeel is, waarbij de Germanen een extra troepenmacht vanuit het oosten de grens over sturen. De bedoeling is dat we de zuidelijke regio's met minimaal vijftigduizend man innemen, minstens de helft van onszelf. Als we het zuiden volledig hebben ingenomen kunnen we de middelste regio's van meerdere kanten aanvallen. Dat is waar we de eerste serieuze tegenstand verwachten, waar we jou en de Germaanse piloten het meest nodig zullen hebben.” Ik knik. “Maak je er nu nog maar niet te druk om, daar zijn we nog niet. We hopen binnen een week Oost-Eén over te hebben genomen, daarna Oost-Vier. Zodra het oosten in onze handen is zullen we de republiek uitroepen en uit eigen titel de oorlog verklaren aan het regime van Orana, voor misdaden jegens het Nederlandse volk. We hopen dat de internationale gemeenschap met ons meewerkt en steun kan bieden. We hebben hoop dat de Amerikanen hun fouten van bijna een eeuw terug willen rechtzetten, daarom zal Ingrid binnenkort naar Amerika vertrekken om te gaan onderhandelen.” Ik kijk verbaasd op. “Naar Amerika? Dat is een eind reizen!”

“Dat is het zeker ja. We hebben zelf geen vliegtuigen of andere middelen om daar te komen, Noorland stelt ons een lange-afstandsvliegtuig ter beschikking, inclusief piloot, zodat we een delegatie kunnen sturen. We hopen dat ze ons willen helpen, dan kunnen we vanaf de kust ook aanvallen en moet het geen probleem

zijn om de zeeplatforms uit te schakelen. Anders moeten we ze stuk voor stuk vanuit de lucht bombarderen, wat lastig is, zoals je weet.”

Na een uur zegt Joris “Jaco, ik wil je nogmaals op het hart drukken dat ik heel blij ben voor jullie, maar bedenk je goed dat er veel bij komt kijken en dat het gevaarlijk kan zijn. Als Altera straks niet veel meer zelf kan en er gebeurt hier iets, kan ik niet beloven dat er iemand is die haar naar de bunker kan rijden. Als er gevaar dreigt hebben we veel mensen nodig om alles in goede banen te leiden en de ouderen te evacueren. Zorg dat jullie dit soort dingen goed plannen, voordat je weer weg gaat. Je volgende uitzending houdt in dat er twee regio’s bevrijd moeten worden, je weet dat we je nodig hebben om de harten van de bevolking voor ons te winnen. Ze willen een gewone jongen uit Orana zien, het levende bewijs dat ontsnappen kan leiden tot mooie dingen. Dit zal zo’n vier weken in beslag nemen, misschien nog iets langer.” We spreken de details nog door en nemen weer afscheid. Ik besluit naar huis te lopen om te genieten van de middagzon.

Hoofdstuk 3

's Avonds hebben we mijn moeder op visite. Uiteraard is het belangrijkste onderwerp babypraat, maar na een tijdje komt het gesprek op mijn vader. "Jaco, heb je toevallig iets over je vader gehoord? Ik vraag me af waar hij is, of hij nog leeft." Ik schud mijn hoofd. "Ik heb niets gehoord of gezien, maar ik denk niet dat hij aan de frontlinie meevecht, omdat hij leiding geeft aan dronestrijders. Als ik iets hoor dan hoor je het van me." Ze glimlacht ongemeend. "Het is vreemd, Jaco. Ik heb nooit echt van hem gehouden, nooit echt geluk gekend bij hem, behalve dan dat we jou hebben, maar nu hij er niet is mis ik hem. We zijn wel twintig jaar samen geweest en nu mis ik het gemopper, de stilte in huis is soms vreselijk." Ik ga naast haar zitten en sla een arm om haar heen. "Mam, als het zo erg is mag je gerust bij ons komen, je hoeft echt niet op een uitnodiging te wachten. Je kunt bellen, een bericht sturen met je pad of gewoon aankloppen." Altera gaat verder. "Nu Jaco veel weg is zou ik dat best fijn vinden. We werken dan wel samen, daarbuiten mag je ook gerust langs komen hoor!" Ze zucht opgelucht. "Ik heb vaak genoeg langs willen komen, maar ik wilde niet opdringerig over komen, jullie hebben nu je eigen leven. Ik ben blij dat jullie dit zeggen."

Nog geen drie minuten later is het gesprek weer terug bij de baby en luister ik weer half. De vraag van mijn moeder over mijn vader heeft me aan het denken gezet. Wat nu als hij gevangengenomen is, of als hij dood is? Waarschijnlijk komen we daar niet achter. Ik besluit om het Joris te vragen, mocht hij enige informatie opvangen over namen van gevangenen of doden zal hij het vast weten. Ik zet het even uit mijn hoofd en focus me meer op het gesprek tussen mijn moeder en Altera. Ik besluit om maar direct te vertellen wat de volgende missie in zal houden. "Altera, ik heb vandaag met Joris gesproken over mijn uitzending. Nee, mijn verlof wordt niet ingetrokken, maar mijn volgende uitzending zal wat langer in beslag nemen." Ze kijkt verschrikt. "Ik ben minimaal vier weken weg, ze willen doorstoten tot het hele oosten in onze handen is, waarbij vier weken als minimumtijd genomen wordt. We weten niet hoeveel tegenstand we in Oost-Eén zullen krijgen, en hoeveel mensen er naar Oost-Vier gevlucht zijn vanuit de andere regio's. Op

spionagefoto's is te zien dat Eén een groot kamp voor militairen heeft, maar we weten niet hoeveel mensen er daadwerkelijk zijn. In Vier weten we dat er een groot leger zit, om de zuidelijke regio's te beschermen, maar we weten niet hoelang zij stand houden voordat ze verder naar het zuiden trekken." Ze knikt maar ik zie tranen in haar ogen. Mijn moeder kijkt angstig. "Moet je er echt zolang heen? Kunnen ze je niet tussendoor een keer weg laten gaan?" vraagt mijn moeder. Altera knikt heftig. "Dat lijkt mij ook, waarom kun je niet tussendoor terugvliegen?" Ik zucht. "Altera, lieverd, ik zou graag terugkomen tussendoor, maar de dagen gaan erg vol zijn. Er zijn veel doelen die vanaf de grond moeilijk ingenomen kunnen worden, daarvoor hebben ze me nodig. Je weet dat de Germanen moeilijk doen over luchtsteun zonder verzetsleden erbij. We hebben nog geen volledig getrainde piloten naast mijzelf, dus iemand moet de squadrons leiden. Als er een kleine kans is dat ik naar huis toe kan, zal ik het zeker doen, maar ga ervan uit dat ik vier weken over de grens ben. Uiteraard zal ik iedere mogelijkheid die ik heb contact opnemen, als ik in Oost-Twee ben weet ik zeker dat dat kan, aangezien de communicatie daar volledig in de lucht is. Oost-Drie is nog moeilijker, maar ze zijn hard bezig." Altera slaat haar armen om me heen en huilt, mijn moeder heeft nog steeds angst in haar ogen. "Jaco, doe voorzichtig. Zorg dat je niets overkomt, vergeet niet dat je de enige familie bent die ik heb. Als er iets met jou gebeurt heb ik niets meer."

"Mama, natuurlijk doe ik voorzichtig. Je weet dat we met het hele verzet liever een gevecht uit de weg gaan dan dat we er vol ingaan. Ik vlieg altijd met minimaal vier anderen, als er dreiging is die we niet aankunnen krijgen we meer ondersteuning of we maken dat we weg komen. De Oraanse vliegtuigen gaan niet ver bij hun basis weg, we hebben er al zoveel vernietigd dat ze zuinig zijn op hun spullen. De grootste luchtmacht is in het westen, ze hebben nog geen enkele blijk gegeven van ondersteuning aan het oosten."

"En wat als het oosten is ingenomen? En het zuiden? Wat dan? Dan zal je ook moeten vechten tegen de grotere macht."

"We hopen tegen die tijd ondersteuning te hebben van meer landen. Er zijn onderhandelingen gaande met een groot aantal landen, als we een coalitie bij elkaar kunnen krijgen dan is geen enkele luchtmacht te groot."

"Jaco, je weet dat ik bang ben, wat je ook zegt. Dat verandert ook niet totdat je weer veilig hier bent." Ik glimlach en geef haar een kus op haar voorhoofd. Een half uur later vertrekt ze en blijven Altera en ik alleen achter.

Altera loopt wat nerveus op te ruimen, in zichzelf te mompelen. Ik loop naar haar toe en sla van achteren mijn armen om haar heen. Van schrik laat ze met een gillette een glas vallen, waarop ik moet lachen. "Nou, rotzak! Kun je wel, een zwangere vrouw laten schrikken?" Ze moet zelf ook lachen en we horen de stofzuigrobot al aankomen om het glas op te ruimen. De sensoren in het huis merken op wanneer er iets op de grond kapot valt of iets op de grond ligt wat er niet hoort en schakelen automatisch de juiste robot in om het op te ruimen. "Sorry schat, maar je liep zo in jezelf te mompelen dat ik even moest ingrijpen, kijken wat er aan de hand is."

"Ach, niets. Ik voel me vreemd, ben angstig omdat je zo lang weg moet en ben onzeker over de zwangerschap"

"Waarom ben je daar onzeker over?"

"Omdat ik niet weet of ik wel een goede moeder zal zijn, of ik alles wel zal kunnen, of het niet te veel aan me vreet en andere dingen teveel blijven liggen."

"Lieve, lieve Altera. Als ik me over één ding geen zorgen maak, is het wel of jij een goede moeder zult zijn. Kijk hoe je met je zusjes omgaat, hoe je hen hebt helpen grootbrengen, hoe gek ze op je zijn. Als er één iemand is die geboren is om moeder te zijn, dan ben jij het wel."

"Gelukkig ben jij er heel zeker van. Heb jij geen twijfels dan? Ben jij niet bang voor wat er allemaal komen gaat als ons kindje er eenmaal is?"

"Doodsbang, maar ik weet dat jij er bent om me te helpen met de dingen die ik niet weet of niet begrijp. Daarnaast hebben we twee oma's die staan te springen om ons alles uit te leggen en overal mee te helpen. Maar: ja, ik ben erg bang over wat er komt. Om mezelf te herhalen, ik heb geen enkele twijfel aan jouw capaciteiten als moeder. Dat is iets wat ik heel duidelijk wil maken." Ze bloost en valt me in mijn armen. Ik help haar met de rest opruimen en we gaan even onderuit zitten voor de televisie. "Ik moet morgen wel even een paar uur naar het hospitaal, in de ochtend. Vind je dat erg?"

"Nee, dat is ok, het werk gaat door. Daarnaast, morgen is er een test van de aandrijving die Erica en ik hebben ontwikkeld voor het luchtschip, dan kan ik daar gaan kijken" Altera kruipt in mijn armen weg en we kijken naar een programma op de Germaanse televisie over opgravingen in het kustgebied, waar een dorp is teruggevonden wat tijdens de grote vloed verloren was gegaan.

Een uur later liggen we in bed te fantaseren over de baby en te praten over namen. “Als het een jongetje is zou ik hem graag Jeroen willen noemen, naar mijn overgrootvader. Hij was een verzetsstrijder in hart en nieren, en heeft alles opgegeven om zijn ideaal te bereiken. Het lijkt me een mooie boodschap,” zegt Altera tegen me. Ik knik goedkeurend. “Dat lijkt me een mooie naam ja. En als het een meisje is? Er zijn zoveel mooie meisjesnamen, ik kan moeilijk kiezen.” Altera glimlacht. “Ik dacht aan misschien een combinatie van de naam van onze moeders? Erana bijvoorbeeld.” Ik glimlach. “Gelukkig hoeven we nog niet meteen te beslissen, we hebben nog even om erover na te denken.” Ze knikt en kruipt in mijn armen weg. Ze geeft me een warme zoen en legt haar hoofd op mijn borst. Zo vallen we tegen elkaar aan in slaap.

Midden in de nacht word ik met een schreeuw wakker, badend in het zweet. Ik kijk op de klok, welke half vier aangeeft. Ik herinner me de droom die me heeft gewekt nog levendig. Ik op vijf kilometer hoogte, driehonderd kilometer verwijderd van Nieuw Amsterdam waar ik de melding krijg dat Orana een bombardement heeft uitgevoerd op Nieuw Amsterdam en dat ik direct moet uitwijken om de terugkerende bommenwerpers te onderscheppen. Wanneer ik Nieuw Amsterdam bereik en het dorp inren hoor ik dat Altera samen met mijn moeder vast zit in het hospitaal dat in brand staat, net als veel andere gebouwen. Op het moment dat ik daar aan kom zie ik ze beiden uit het raam van de bovenverdieping springen, en word ik wakker. Ik sta op uit bed en loop naar de badkamer om een paar handen water in mijn gezicht te gooien en iets te drinken. Ik hoor Altera draaien in bed als ik opsta en zie haar ogen openen. “Is alles goed?” vraagt ze me slaperig. “Ja, het was maar een droom. Ga maar weer slapen, je moet straks weer vroeg op.” Ze gaat rechtop zitten terwijl ik naar de badkamer loop. Wanneer ik terug kom slaat ze het bed voor me open en wanneer ik in bed ga zitten slaat ze haar armen om me heen. “Wil je je droom vertellen? Je weet dat het vaak helpt.” Ik zucht een keer diep en besluit het haar te vertellen. Als ik klaar ben zegt ze “Gelukkig was het maar een droom. Er zijn al maanden geen vijandige troepen de grens over gekomen, ik ga ervan uit dat dat nu ook niet gebeurt. Germania houdt alles potdicht, en als jij in de lucht bent durven ze volgens mij niet eens meer”, waarbij ze grinnikt om het laatste stuk van haar zin. Ik glimlach naar haar en we gaan weer liggen. Altera valt al snel weer in slaap, ik heb er iets langer voor nodig, maar val dan in een diepe slaap die dit keer niet verstoord wordt door boze dromen.

De volgende ochtend ben ik wakker voor Altera. Ik loop naar de keuken voor koffie en zet de oven aan om wat warme broodjes voor haar te maken. Als de koffie loopt en de broodjes in de oven liggen loop ik naar de slaapkamer om me aan te kleden. Ik besluit mijn uniform aan te trekken omdat ik op de basis verwacht wordt voor de motortest. Ik loop de badkamer in om me wat op te frissen als ik ineens geritsel hoor in de slaapkamer. Altera rent de badkamer in en knielt voor het toilet om over te geven. Ik kniel naast haar en houd haar zachtjes vast. "Ben je ziek?" vraag ik haar. "Nee, dit is door de zwangerschap. Ik heb er niet vaak last van, dit is de eerste keer deze week, maar het is wel heel vervelend. Vooral omdat ik daarna ongelooflijk honger krijg." Ik knik meelevend. "Ik heb ontbijt in de oven staan, als je er behoefte aan hebt." Ik laat haar even met rust en kleed mezelf snel aan. Een kwartier later komt ze, opgefrist, de woonkamer in en valt direct aan op het ontbijt. Als ze het er net in heeft zitten rent ze weer terug naar de badkamer om nogmaals over te geven. Ze komt terug en ik vraag haar of ze wel aan het werk kan als ze constant moet overgeven. "Ach, het gaat zo vast wel over, dat is iedere keer zo. Gewoon even rustig aan doen en het ontbijt maar even uitstellen." Zegt ze me terug. Haar gezicht is wit en haar ogen staan vermoeid. Ik schud mijn hoofd, maar weet beter dan er tegenin te gaan.

Een klein half uur later nemen we uitgebreid afscheid en lopen allebei een andere kant op. Altera naar het hospitaal en ik naar de legerbasis. De productiehul in het dorp grenst aan de basis. De achterste helft is alleen toegankelijk voor mensen met speciale toegangsrechten, zoals ik maar ook Erica. In deze hal worden nieuwe wapens of nieuwe technologie gemaakt en getest. Het luchtschip dat wordt gebouwd is in delen in productie en vandaag wordt de aandrijving in het onderste deel van de romp geplaatst. De besturing is al aanwezig, we hebben het systeem dat de Germanen in hun hoovers gebruiken aangepast aan onze aandrijving, vandaag is de eerste keer dat we proberen de motoren te starten en te gebruiken. Ik heb mijzelf aangeboden als testpiloot, wat door iedereen werd toegejuicht. Ik kom aan bij de testlocatie en zie dat de halve romp op blokken staat, verankerd met een aantal stevige kettingen. Erica groet me uitbundig en de spanning is van haar gezicht af te lezen. "Spannend hè, Jaco, dat we vandaag gaan proberen te vliegen. Niet te hoog natuurlijk, maar als de motoren werken dan hebben we dat samen mooi voor elkaar gekregen!" Ik glimlach om haar vrolijke uitbarsting en loop naar het luchtschip in aanbouw. De voorman van het bouwteam wacht me

op en salueert. Hij is een militair. Ik salueer terug en we lopen samen met Erica om de romp heen. Hij wijst een aantal punten aan die nog verbeterd moeten worden en samen met Erica geef ik hem wat adviezen en stel een aantal vragen. Als we bij de voorkant komen zie ik dat er wapens zijn toegevoegd. “Wanneer zijn die erbij gekomen?” vraag ik aan Erica. Ze kijkt me enigszins bedrukt aan. “De leiding had als eis voor de bouw van het schip dat het bewapend zou zijn. Ik wilde niet, maar ze wilden een schip wat zichzelf kan verdedigen, gezien we geen langzaam vliegend materieel hebben om als escorte mee te vliegen. De wapens kunnen eraf als het niet in de strijd nodig is, en we kunnen makkelijk modellen zonder bewapening bouwen, ik heb het modulair ontworpen.” De voorman knikt. “We verwachten veel van het toestel, we kunnen niet wachten tot je haar mee kunt nemen en testen.” Ik glimlach naar hem, maar ben niet geheel gelukkig met de bewapening. Ik had gehoopt een civiel toestel te ontwerpen, geen wapen. Ik besluit het later met Joris te bespreken en me voor nu te focussen op de testvlucht.

Ik zie een kraanwagen aankomen met een aandrijfmodule. De Germanen noemen ze ‘pods’, net als bij hun hoovers zullen ze aan de zijkant gemonteerd worden, in plaats van aan de voor- en achterkant zoals bij de Oraanse luchtschepen. Sowieso heeft het ontwerp meer gemeen met een hoover dan een standaard Oraans model luchtschip, omdat deze veel efficiënter zijn. We kijken hoe de technuten de aandrijfmodule monteren in de uitsparing die aan de zijkant van de romp is gemaakt, waarna de volgende gebracht wordt. Anderhalf uur later zijn ze alle vier gemonteerd, inclusief de twee hulpturbines in de onderzijde en worden de kabels aangesloten. Ik word uitgenodigd om achter de besturing plaats te nemen en de motoren aan te zetten. Ik neem plaats, doe de gordels om en kijk om me heen of het veiligheidspersoneel op zijn plaats staat. Mannen en vrouwen met brandblussers, iemand om de elektriciteit af te sluiten als het mis gaat en een medisch team staan klaar. Ik druk op de knop en hoor een zoemtoon. Ik kijk op de display en zie dat alle vier de motoren op tien procent draaien. Ik steek mijn duim omhoog naar Erica en ze beantwoordt dit met een stralende glimlach. Ik voer de spanning op naar vijftig procent en nog altijd draaien de motoren zoals verwacht. Ik besluit dat het veilig genoeg is en laat het toestel langzaam naar twee meter hoogte klimmen. “Ze is stabiel en ik had verwacht, we hangen doodstil in de lucht en ik hoef niets bij te sturen”, zeg ik door de radio. Ze straalt en knikt heftig

Ik voer de spanning in de motoren op tot vijfenzeventig procent en de temperatuur is nog altijd goed. Ik breng de hoogte tot het maximum dat de kettingen toestaan, vijf meter en nog altijd hangt het toestel doodstil in de lucht. Na vijf minuten zak ik weer langzaam naar beneden en zet het luchtschip terug in de blokken. "Dat lijkt me een geslaagde eerste test" zeg ik tegen Erica en we lopen naar een computerterminal om de data te bekijken. Alles ziet er prima uit, dus we geven de opdracht om de romp af te maken zodat we een testvlucht kunnen gaan maken. Ik geef hierbij aan dat ik vier weken op missie zal zijn dus dat ze de tijd hebben.

Ik loop de basis weer af als ik achter me hoor "Jaco, wacht even." Het is Erica die op me afgerend komt. "Moet je al direct weer weg? Ik had gehoopt samen even koffie te kunnen drinken." "Altera is zo klaar op het hospitaal, dus ik wilde haar ophalen." "Ah, ik snap het. Is alles goed met haar? Met jullie?" "Ja hoor, prima, meer dan prima zelfs. We verwachten over ongeveer zes maanden ons eerste kindje" Ze kijkt me verstomd aan. "Meen je dat nou? Een baby?" Ik knik met een brede glimlach. "Ja, het was nog niet gepland maar toch echt gebeurd." Ze feliciteert me uitgebreid en we nemen afscheid. Rustig aan loop ik naar het hospitaal en loop de hoofdingang binnen. "Dag Jaco, wat leuk je hier te zien. Altera is bijna klaar met haar ronde, dus ga maar even zitten", begroet Annaliza me vrolijk. "Het is een beetje druk vandaag, dus het loopt wat uit. Er zijn een aantal mensen binnen gekomen met verwondingen die ze opgelopen hebben bij een militaire training, niets ernstigs, maar drie moeten er toch een paar dagen blijven", vertelt ze me. Vanuit de andere dorpen zijn er aardig wat nieuwe militairen binnen gekomen die nu hun laatste training krijgen alvorens ze naar Orana verscheept worden. De Germanen brengen inmiddels troepen met hoovers over de grens, vandaar worden ze met grote bussen en trucks verder de regio's ingebracht. Bijna tienduizend man van het verzet is aanwezig in Orana, en iedere dag komen er meer. De Germanen zitten op vijftigduizend soldaten en als de oostelijke regio's ingenomen zijn verwachten ze bijna honderdduizend man ingezet te hebben. Op dit moment hebben ze zelf bijna dertigduizend militairen, maar de meesten zijn nog in training. Na een klein kwartier komt Altera aangelopen en kijkt verrast als ze me ziet. "Jaco, je bent er al!" We omhelzen elkaar en lopen gezamenlijk naar buiten, nadat we afscheid hebben genomen van Annaliza. "Is de test goed gegaan?" "Verbazend goed zelfs, de aandrijving is reuze stabiel, dus dat

wordt een fijn schip om mee te vliegen. Ze hebben er alleen wapens op geïnstalleerd, een eis van de leiding van het verzet. Dat vond ik een minpunt, maar het schip reageert geweldig." Altera knikt naar me en ziet mijn teleurstelling. Ze weet dat ik graag een civiel schip had gehad. "Toch snap ik het wel Jaco, de oorlog is voorlopig nog niet voorbij, we weten niet wat er nog komt. Hoe meer voertuigen zichzelf kunnen verdedigen, hoe beter." Ik kijk haar verrast aan. "Dat ik jou zoiets zou horen zeggen!" Ze lacht naar me en we lopen samen terug naar huis.

Hoofdstuk 4

Een paar dagen later is het tijd om te vertrekken. Mijn vlucht is gepland om vier uur 's middags en Altera heeft de dag vrij gekregen om afscheid te nemen. We blijven lang in bed liggen, ik heb mijn spullen de vorige avond al ingepakt en afscheid genomen van mijn moeder en Altera's familie. Ik kijk naar haar, laat mijn handen over haar buik glijden en vraag me hardop af hoelang het duurt voordat ze de baby zal voelen. "Dat duurt nog wel een tijdje, tegen de tijd dat dat gebeurt ben je alweer bij me." Ik glimlach, maar weet van binnen dat, ondanks dat deze missie vier weken zal duren, er daarna nog meer missies komen. De oorlog wordt niet in een maand gewonnen. Altera weet dit ook, maar wil er niet aan denken, blijft hopen dat het sneller zal gaan en we in vrede samen kunnen zijn zonder de dreiging van oorlog op de drempel van ons dorp. Ik sluit mijn ogen en druk haar stevig tegen me aan. De klok wijst half elf en ik hoor Altera zeggen "we moeten er toch echt uit zo. Ik begin honger te krijgen en om half twaalf komt Ingrid ook nog langs. Ik zucht en ga langzaam rechtop zitten om me uit te rekken.

Nadat we ons ontbijt hebben gegeten en de boel hebben opgeruimd staat Ingrid al voor de deur en achter haar zien we Joris en Annaha staan, alle drie met een serieuze blik. "Is er iets aan de hand?" vraagt Altera hen als ze de deur heeft opengedaan. "Mogen we binnen komen? We moeten even wat bespreken", zegt Annaha. We laten ze binnen en ze nemen plaats op de bank. "Jaco, we moeten je helaas vragen om eerder te vertrekken. Er zijn bewegingen van het Oraanse leger gedetecteerd waar we direct op moeten reageren. We weten niet hoeveel tijd we hebben voordat ze kunnen aanvallen, maar ik kan je zeggen dat als we niet direct ingrijpen, de kans is dat de oorlog de andere kant op gaat. De Germanen doen wat ze kunnen, maar je kent hun voorwaarde: voor aanvalsvluchten moet er een verzetsstrijder mee als leider en we hebben nog niemand die zelfverzekerd kan vliegen zonder begeleiding, laat staan een squadron kan leiden." Joris kijkt stemmig en serieus bij zijn boodschap en Altera kijkt angstig. "Hoeveel tijd heb ik nog?" vraag ik Joris. "Over een uur willen we je in de lucht hebben. Je jager staat klaar, vol bewapend, je moet direct door. Zodra je de grens over bent stijgen de Germanen op vanaf de basis in Oost-Drie

waarna ze zich bij je voegen. Je krijgt je instructies zodra je in de lucht bent, het is belangrijk dat zo min mogelijk mensen weten waar je heen vliegt. Ingrid en Annaha zullen bij Altera blijven tot je weer op de grond staat." Altera kijkt dankbaar, maar nog steeds angstig. "Joris, je laat hem toch geen grote risico's nemen? Je weet wat er de vorige keer gebeurde." Hij zucht diep en kijkt schuld bewust naar haar. "Altera, we doen het niet graag, maar we moeten nu een wat groter risico nemen. We zullen met een grote groep jagers vliegen om aan te vallen, geen bommenwerpers zodat er voldoende slagkracht is om tegenstand af te weren, de Germanen houden nog twee squadrons achter de hand en startklaar mocht er teveel tegenstand zijn. Die kunnen er binnen een kwartier zijn, zolang kunnen Jaco en de anderen elke tegenstand wel bezighouden zonder zelf teveel risico te lopen. Ik kan nog niet teveel zeggen maar zodra je hoort wat er aan de hand is zal je begrijpen waarom we dit doen." Haar blik verandert van angstig naar boos. "Als hem iets overkomt houd ik jullie verantwoordelijk", zegt ze star. Ik sla snel mijn armen om haar heen om haar rustig te houden. "Altera, lieve schat, als Joris zegt dat het belangrijk is dan moet ik het doen. We zijn met velen zoals hij zegt, we zijn sterk, ik weet zeker dat het goed komt."

Na een vluchtig afscheid rijd ik met Joris naar de basis en kleeft me snel om. Ik krijg te horen dat ik alleen vlieg omdat we een uiterst geheime missie vliegen. Ik klim in het vliegtuig, doe de pre-flight en taxi naar de startbaan. "Klaar voor vertrek?" hoor ik door de radio. "Klaar voor vertrek, zeg het maar." antwoord ik. Ik krijg groen licht en geef het vliegtuig de sporen. De motoren zoemen luid en ik trek het vliegtuig de lucht in. Ik klim naar zeven kilometer hoogte en zet de vaart erin, net onder de geluidssnelheid. "OK Jaco, schakel over naar kanaal veertig, de beveiligde frequentie", hoor ik Joris door de radio zeggen. Ik schakel over en klik tweemaal. "Wat ik je ga vertellen is uiterst geheim, alleen enkele hooggeplaatste verzetsleiders weten hiervan en de hoogste leiders van de Germanen, maar ik wil dat je begrijpt wat je gaat doen. We hebben communicatie in Orana onderschept waaruit is gebleken dat ze hun nucleaire installaties in gereedheid brengen. Germania heeft een geavanceerd raket schild in gebruik gesteld om te zorgen dat de raketten de grens niet over komen, maar door de breekbare situatie in de oostelijke regio's kunnen ze niet over de grens geplaatst worden. Dit betekent dat er een kans is dat Orana het oosten bombardeert, wat veel doden tot gevolg zal hebben en een fall-out die tot diep in de grenszone zal komen. Dit moet tegen elke prijs

voorkomen worden. Als we de installatie nu kunnen uitschakelen duurt het lang voor ze nieuwe raketten kunnen inschakelen, volgens de informatie die we nu hebben zijn hun langeafstandsraketten geplaatst op een enkele basis in de middenregio. We vliegen met een groep van achttien jagers naar de basis en schakelen deze met zoveel mogelijk raketten uit. Tegenstand wordt verwacht, en veel ook. Geen Zeemeeuw of Albatros toestellen, maar geavanceerde jagers die tot nu toe nog onbekend zijn. Havik Super Jagers, worden ze genoemd.” Ik slik terwijl Joris verder gaat. “Het zijn de snelste jagers van de Oraanse luchtmacht. Ze zijn zeer snel en wendbaar, beter dan wat we tot nog toe van de Germanen hebben gezien. Ze hebben echter een hele grote zwakke plek, de warmte. Voor hittezoekende raketten zijn ze goed te vinden, de uitlaten worden zo heet dat ze een speciale coating hebben moeten ontwikkelen om ze niet te laten smelten.” “Dat is informatie waar ik iets mee kan, ik geef het door aan de Germanen.”

“Pas goed op jezelf Jaco, je weet hoe het werkt. Als de tegenstand te zwaar is, vluchten is geen schande.” Ik klik tweemaal ten teken dat ik het begrepen heb en vlieg door richting de grens.

Na tien minuten voegen de zeventien Germaanse toestellen zich bij me en ze vallen in formatie. “Verzetsleider, verzet twee meldt zich met squadron. Wijs ons de weg maar” meldt de Germaanse luchtmacht zich aan me. Ik verhoog de snelheid tot dertienhonderd kilometer per uur en we schieten over de oostelijke regio's op vierduizend meter hoogte. “Verzet squadron, basis op tien uur over honderdzeventig kilometer. Ogen op de radar, doelwitten op de computer over drie seconden,” geef ik ze over de radio door. Ik verzend de doelwitten en zie de punten op mijn eigen computer oplichten. Vier hoofdoelwitten en twaalf secundaire. Tien minuten later zijn we binnen schootsafstand en ik selecteer de doelwitten één voor één. “Doelwit één, jagers één tot en met vier. Doelwit twee, jagers vijf tot en met acht. Doelwit drie, jagers negen tot en met twaalf. Doelwit vier, jagers dertien tot en met zestien. Radarcontrole en ondersteuningsvuur, jagers zeventien en achttien.” Ik hoor zeventien maal “begrepen” en we beginnen het richten. Nog geen minuut later is de lucht bezaaid met raketten en afweervuur. Ik controleer de computer terwijl ik een krappe bocht terug naar het oosten maak, gevolgd door de andere jagers. “Doelwitten één, twee en vier vernietigd. Jagers twee, drie, vijf en acht, opnieuw aanvliegen op doelwit drie. Overige jagers, naar inzicht vuren op secundaire doelwitten.” Wederom bevestigt

iedereen. "Vijandelijke toestellen op hoge snelheid, negen uur!" roept de piloot van jager zeventien over de radio. "Verdedigingsformatie, secundaire doelen negeren." Ik zie de toestellen op hoge snelheid dichterbij komen terwijl we om de aanvalsgroep heen formeren. Ik zie zes toestellen aankomen met ruim tweeduizend kilometer per uur. "Schieten naar inzicht, hittezoekende raketten gebruiken, mitrailleurvuur ter ondersteuning, maar verwacht niets te raken." Er vliegen zeven raketten door de lucht welke twee jagers uitschakelen, te zien aan witte parachutes van piloten die weten te ontsnappen. "Doelwit drie vernietigd" hoor ik over de radio en ik beveel de piloten om terug te trekken. Ze vallen in formatie, maar de vier overgebleven Oraanse toestellen geven niet op. "Uitwijken en proberen uit te schakelen. Zij zijn met vier, wij met achttien. Ze kunnen ons niet allemaal achtervolgen." Jagers duiken alle kanten op, ik trek mijn eigen toestel omhoog en over zijn eigen as. Ik kom achter een van de toestellen terwijl hij probeert een lock te krijgen op een van de Germaanse toestellen. Ik vuur de mitrailleur en lock een raket op zijn motor. De mitrailleur raakt zijn staart, de raket slaat vol in op de motor. Ik trek net op tijd op om het wrak te ontwijken en zie onder me een andere Oraanse jager achter een van mijn squadronleden aanvliegen. "Uitwijken, uitwijken!" roep ik over de radio. In de verte zie ik nog een explosie en hoor Germaans gejoel over de radio. Nog twee te gaan. Ik speur de horizon af en zie dat een van de Oraanse jagers met een rookpluim terug probeert te vliegen. Ik verander van richting om hem te onderscheppen en richt mijn laatste raket op hem. Tien seconden later ontsnapt hij uit zijn toestel dat in een grote vuurbal uit elkaar spat en zijn parachute verbrand. Ik voel een rilling over mijn rug schieten en schud het van me af. De laatste jager heeft inmiddels zijn laatste raket afgevuurd, welke ontploft in een wolk van hittefakkels. Hij wordt onderschept door twee Germanen en een vuurbal later is de zesde jager ook aan zijn eind gekomen. Onder luid gejoel vallen de Germanen weer in formatie. "Verzetsleider, je orders?" Ik draai snel naar kanaal veertig. "Joris, aanval doorzetten of afbreken? Hoofddoelwitten zijn uitgeschakeld, secundaire doelwitten nog intact."

"Jouw beslissing, Jaco. Jij bent de leider." Ik zucht diep en draai terug naar het squadron. "Wapentelling" verzoek ik. Ik luister en tel in mijn hoofd op. Nog negentien grondraketten en zeven luchtdoelraketten. "Doorzetten, bij dreiging afbreken en op maximale snelheid terug. Toren, ondersteuning stand-by."